

ДОБРИЯТЪ СИНЪ

етърчо бѣше много кроткъ и работливъ човѣкъ. Той цѣлъ день работѣше на дюкения на дѣда хаджия и вечеръ радостенъ и доволенъ си отиваше въ

кѣщи. Прѣгрѣщаше малкия Радоя и го милваше отъ душа. И какво ли пѣкъ не-

му носѣше А Радой, наближили да се мръкне, ти чаше на улицата да посрѣщне добрия си татко.

Когато Радой поотрастна, татко му умрѣ. Намѣри го една лоша болка и за една недѣля всички се зачудиха като го изгубиха. Майка му денѣ и ноќе плачаше Радой още помни, какъ татко му го цѣлуна прѣди да умрѣ; той като че и сега го вижда прострѣнъ прѣдъ себе си

Радоевата майка започна да работи чужда работа, за да се прѣхранватъ. Колко ѝ бѣше мѣчно! . . . Тя едвамъ изкарваше само за хлѣбъ; пѣкъ какво ли не трѣбва въ кѣщи?

Отъ много работа тя се разболѣ и лѣгна въ дрѣхи. Трѣска започна да я мѣчи всѣки день.

Радой не ходѣше въ училището. Той свѣрши IV